

честъта ти. И сега азъ не знаѣхъ освѣтъ едно сръдство : да си трѣгнешъ отъ тука тутакси и да разсипишъ за выжгы всичкитѣ надежды които храни присѣтствіето ти тука. Като си отидешъ ты, азъ, ще можъ по-лесно да имъ обрѣна умиѣтъ.

— Ще си трѣгна тутакси още тѣзи нощъ.

— Твърдѣ хубаво. Недѣй забравя, пріятелю, че като ти давамъ този свѣтъ и сама азъ себе си подчинявамъ на най-строгъ законъ за честътъ. Ты услаждаше послѣднитѣ часове на дългото ми самотуваніе, и ты мя направи да осѣтъхъ изново сладостътъ на животътъ, която вече отъ години не осѣщахъ. И тѣй като тя придумвамъ да си отидешъ, азъ извършвамъ най-послѣднитѣ си жертвъ, жертвъ твърдѣ голѣми. И като станѣхъ гледаше мя мълчеливо. — Старитѣ жени, рече, усмихната жаловито нецалуватъ момцитѣ а само ги молиствуватъ. Съ богомъ, чедо мое, благодарѣ ти. Господъ да ти е помощникъ! — Цалунѣхъ растреперанѣтъ ѣ рѣкъ и тя прибѣрза да си отиде.

Приготвихъ ся тутакъ си и писахъ малко пѣщо до г-цѣ Ларокъ, като ѣхъ моляхъ да напустне единъ плакъ на който теготѣтъ тя не е ообрѣ прѣтеглила, а пакъ азъ имахъ непрѣложно рѣшеніе да не пріема извършваніето му. Давахъ ѣ още речътъ си, — речъ който, както вече знае тя, азъ ѣхъ непрѣстъпвахъ въ никое обстоятелство, че не ще размѣнѣхъ никога благополучіето си за нейното злополучіе. А къмъ крайтъ на писмото